

på på den ene og på den anden måde at få ændret den mandenorm, så kvinder ikke bliver den undtagelse, der i virkeligheden er tale om i mange situationer.

Hvis vi f.eks. tager det private erhvervslivs besluttende organer, altså direktionslokaler osv. osv. på de allerhøjeste niveauer, er der 1,5 pct. kvinder, og det vil sige, at der er 98,5 pct. mænd. Her kan man i hvert fald godt sige, at i en sådan situation må kvinden opfatte sig selv som undtagelsen, og det er forkert. Beslutningerne bliver for dårlige og beslutningsgrundlaget for ukvalificeret, hvis det kun hviler på mænds normer.

Jeg er som sagt meget glad for, at der tegner sig et i hvert fald bredt flertal for dette forslag. Det tror jeg er meget, meget vigtigt for ligestillingsarbejdet og også meget vigtigt for at fjerne den opfattelse, at det her med ligestilling er noget, vi har overstået og noget, vi har lagt bag os. Man kan bare orientere sig i statistikkerne med hensyn til, hvordan løngabet er – det er 20 pct. – og hvordan beslutningsorganerne er rundt omkring. Der er stadig ikke ligestilling, og det kan man også orientere sig om ved at se, hvordan orlovsstatistikken ser ud. Det er ikke mænd, der går på forældreorlov, det er ikke mænd, der går på barselorlov, og det påvirker selvfølgelig også lønspørgsmålet.

Man kan i øvrigt også orientere sig om forholdet ved at se på, hvordan der ser ud i både toppen og bunden af vort samfund. Også i bunden er mænd kraftigt repræsenteret. Ser man på f.eks. sammensætningen af beboerne på herberger og forsorgshjem osv., er de fleste jo mænd, så mænd har absolut nogle problemer, som jeg også definerer som ligestillingsproblemer. Vi havde en konference i Ligestillingsrådet og Ligestillingsministeriet for nylig om manderoller og om de marginaliserede mænd, som vitterlig også er et ligestillingsspørgsmål.

Om hele dette arbejde bliver op ad bakke eller ned ad bakke er jo ikke til at sige i dette øjeblik. Jeg siger op ad bakke, vil jeg godt sige til fru Rikke Hvilshøj, fordi jeg ser det som et sejt arbejde. Men jeg ser også, at ligestillingsarbejdet er på vej ind i en ny æra, hvor det bliver præget af, at der er både mænd og kvinder med, og også bliver præget af, at både unge mænd og unge kvinder tager hinanden i hånden og vil have dette samfund ændret i den rigtige retning. Det kommer meget stærkt til udtryk, når man snakker med nogle af de unge feminister, hvis synspunkter i virkeligheden ikke

ligger ret langt fra de synspunkter, jeg havde, da jeg var ung og startede min kamp. Men den afgørende forskel mellem mig og min generation og de unge feminister er, at de siger: Vi vil også gerne have vores kærester med i det arbejde, vi vil også gerne have vores samlever med i det arbejde.

Og det er jo også det, der gives plads og rum for i denne paraplylov, som det jo er.

Så uanset om vi er enige eller uenige i indholdet, vil jeg lægge megen vægt på og gøre meget for, at vi får et bredt flertal for at lave en sådan ramme, at den næste generation kan definere sin vej til et bedre samfund. Og det mener jeg afgjort samfundet bliver, hvis det hviler på ligestilling og lige muligheder for mænd og kvinder.

Anders Samuelson (RV):

Jeg vil godt benytte lejligheden til at sige ministeren tak for hendes indlæg her i forbindelse med lovforslaget.

Jeg tror, det samtidig er vigtigt at understrege, at i det arbejde, der skal foregå, er det vigtigt, at man får afmystificeret det billede, som vi har af ligestillingsarbejdet. Det er netop ikke så meget et spørgsmål om kamp mellem kønnene, men derimod måske snarere – hvis der er en kamp, hvis det er det ord, vi skal bruge – en kamp mellem bagstræbere og folk, der ønsker at gå foran.

Dermed tror jeg også – og det er en pointe, som måske ikke er blevet berørt så meget, men som ministeren var lidt inde på – at det er også et spørgsmål om, at der ligger nogle store muligheder og potentialer i de generationsforskelle, som kommer til udtryk. Normalt er vi meget lidt tilbøjelige til at snakke om generationsforskelle, men her mener jeg, at den generation, som jeg er en del af, er vokset op og – forekommer det mig i hvert fald – meget tydeligt er præget af at være omgivet af kvinder, som deltagere på lige fod, ikke fuldstændig med et lige så stort antal som mændene, men der er kvinder i fremtidens stillinger, og det synes jeg lægger op til, at der er nogen nervøsitet fra mændenes side ved at arbejde sammen med kvinder, som kan fjernes.

Derfor synes jeg også, det er lidt interessant, at man næsten kan gå tilbage til en gammel socialliberal ideolog, nemlig John Stuart Mill. Da han skulle argumentere for ligestillingsarbejdet, skulle han jo gøre det over for meget konservative, traditionelt tænkende mennesker,